

taller de creació

Reunim tres mossens i els proposem d'escriure un relat cadascun:

TRES CAPELLANS ES CONFESSEN

Martirià Brugada Clotas va néixer el 1953 a Girona, fill de Marina dels Àngels, en el si d'una família de Banyoles, on rebé la primera formació. Ordenat diaca el 1979 a Santa Coloma de Farners, el 1980 fou destinat a les Fonts, d'Olot, on fou ordenat prevere el 1981, i després a Calella. Va estudiar teologia a Barcelona. A partir de 1987 fou rector de Sant Jordi Desvalls, Colomers, Vilopriu i Gaüses, i va estudiar a Girona i a l'Autònoma. Es va llicenciar en història el 1992. Des de 1994 és rector de Palafrugell.

El meu seminari

A les tertúlies de capellans, un dels temes de conversa són les anècdotes lligades a l'estada al seminari, com en altres col·lectius són habituals les referències al servei militar o a la universitat. Amb tot, quan sento parlar del seminari als companys més grans, penso que l'estada al seminari dels capellans de la meua generació –i més la que ens segueix– no s'hi assembla gaire.

Vaig entrar-hi a l'inici del curs 1965-66 i m'hi vaig trobar amb elements provinents del que havia estat el seminari fins aleshores. Em calgué superar un examen d'ingrés. Als candidats que proveníem de Banyoles, ens hi acompanyà Mn. Lluís Teixidor (possiblement un dels capellans que més seminaristes portà al seminari). Recordo bé diverses proves que se'ns hi plantejaren. Hi vaig ingressar el setembre, amb el matalàs a l'esquena (des de la TEISA, a la plaça de la Independència) i la bossa de roba. Al meu curs érem 21 estudiants, provinents de diversos racons de les comarques de Girona. Per a molts era l'oportunitat que teníem de cursar estudis de secundària, gairebé inexistents a moltes poblacions. M'instal·laren a la part més alta de l'edifici,

“vaig ingressar el setembre amb el matalàs a l'esquena”...

> **Il·lustracions: Pep Claparols** va néixer a la postguerra a Banyoles. Entrà al seminari als dotze anys. Ha treballat com a capellà per a immigrants a Perpinyà i París durant deu anys i, a continuació, a ca l'Aguidó de Blanes i al Poblenou de Figueres. Avui és capellà de Vilafant i d'alguns pobles rurals. Ha fet un curs de dibuix humorístic a París i classes de còmic en algunes escoles, darrerament en un col·legi de discapacitats de Vilafant.

entre l'ala més nova i l'església de Sant Martí, en una gran sala anomenada Santa Maria del Collell, si bé el nom popular era *les Conilles*, ja que, per protegir la nostra intimitat, cadascú hi tenia destinat un espai en forma d'U, clos per un tempanell que no arribava al sostre i una cortina que arribava fins a l'alçada dels genolls i tancava la U. Aquell primer curs va ser semblant al de tants companys que em van precedir. A nivell vivencial recordo l'escassetat de les anades a casa (el primer trimestre, cap fins per Nadal), les solemnes inauguració i cloenda del curs a l'Aula Magna amb el bisbe Jubany, l'embadaliment en veure els seminaristes grans revestits i escoltar com cantaven en alguna celebració, les llargues anades i vingudes als «camps d'esports» de Fontajau, l'emoció de presenciar la cloenda del Concili Vaticà II al televisor en blanc i negre situat al teatre... i, com un comú denominador, la fredor gèlida que impregnava la immensitat d'aquells espais inhòspits de l'edifici del Seminari.

A partir del segon curs ens integrarem a l'ensenyament del batxillerat, previ a un nou examen d'ingrés. Des d'aleshores els canvis es van anar succeint: assignatures, visites més freqüents a casa, creixent llibertat en les pràctiques religioses, disposar d'una estufeta de gas (!) a la cambra personal (que ens permetia sortir periòdicament i lliure per la ciutat amb la bona excusa de «fer el recanvi»)... El Menor es convertia en un internat comparable amb altres que hi havia a les comarques de Girona (Collell, Fossos, Maristes...). D'aquella etapa recordo amb agraïment sobretot la qualitat educativa, la bona disciplina (amb uns superiors propers i ara bons companys), els companys que supliren els germans (amb una relació propera i correcta), o la utilització habitual del català (estroncada per l'ús obligatori del castellà en quaderns i exàmens i pels professors «oficials» d'assignatures imposades, com FEN i educació física). També tinc el record d'alguns fets impregnats a la memòria col·lectiva: la guerra dels Sis Dies, la plan-

Mn. Lluís Teixidor de Banyoles va portar molts nois al seminari

tada dels militars a la processó de Corpus a l'escalinata de la catedral per l'ús del català (i que em semblà per part d'ells una solemne descortesia al Santíssim mateix)... Així van transcórrer els dies fins al 5è curs de batxillerat. Però aquell estil no m'acabava de satisfer, i, orientat per Mn. Martirià Brunsó, de Banyoles i amic de la família, vaig deixar el Seminari l'estiu del 1970.

A l'octubre del mateix 1970 vaig traslladar-me a Barcelona. Residia en un pis d'estudiants i vaig cursar 6è a l'Institut Milà i Fontanals (al Raval) i el primer COU a l'Institut Menéndez Pelayo (a la part alta del carrer Balmes, a l'edifici que havia estat l'escola Blanquerna). Vaig veure i viure de tot i, sobretot, vaig conèixer món i Barcelona. Tota la resta fou força negatiu, especialment el nivell d'estudis. L'abril del 1972, amb altres companys, férem una estada al monestir de La Oliva (Navarra). Allà vaig «trobar» la meua vocació. Entràrem en contacte amb els agustins recol·lectes i, pel setembre d'aquell any, ingresàrem al seu Seminari Major de Marcilla, a la Ribera de Navarra, on vaig enfortir l'autoestima, vaig cursar bons estudis superiors de filosofia i ciències eclesiàstiques (patristica, història de l'Església, inici a la Sagrada Escripura...) i vaig prosseguir l'obertura al món, amb companys del centre d'Europa, de l'Extrem Orient, d'Estats Units, d'Amèrica Llatina i, òbviament, bascos, navarresos, madrilenys... Però la meua vocació era ser capellà d'un poble de la meua terra.

taller de creació

Gràcies a bons companys i a l'acolliment del bisbe Jaume, després de dos cursos a Navarra, el curs 1974-75 vaig retornar al Seminari de Girona, que em semblava una ombra del que havia deixat. Hi hagué dificultats per encaixar els estudis que havia seguit (seguint el pla habitual dels seminaris: 2 cursos de filosofia i 3 de teologia) amb el pla cíclic propi d'un centre amb un grup reduït (entre tots no arribàvem a la vintena). Malgrat alguns professors excel·lents, algunes vegades tenia la sensació de perdre el temps, m'avorria en algunes classes, i, curts de son com anàvem (sobretot per les piruetes pastorals a les quals se'ns iniciava), m'hi adormia. Sort n'hi havia dels cursets que periòdicament se'ns oferien i que ens apropaven plantejaments més seriosos, com també de les xerrades amb els companys, les estades a Montserrat, els exercicis espirituals amb bons mestres espirituals...

Amb tot, foren cursos de vida intensa, de lluites dialèctiques reclamant que se'ns disposés millor per a la realitat social i humana, d'estires i arronses (amb alguna vaga de missa), i amb un rerefons del moment històric singular: mort del dictador, contactes d'algun responsable nostre amb en Tarradellas, reunions polítiques clandestines, compromisos d'algun company amb l'Amo (Mn. Damià Estela), com una ombra determinant enmig d'aquella situació... Durant tres cursos, residirem al mateix edifici del Seminari i, el curs 1977-78, malgrat l'oposició de tots, la residència es traslladà a les golfes del casalot de Casa Carles. El darrer curs vaig residir al barri de Palau, on, amb Mn. Carles Mundet, començà l'erecció de la parròquia de Sant Pau. Aleshores ja s'estava iniciant també una nova etapa de la meva vida.

Martirià Brugada Clotas

Miquel-Àngel Ferrés i Fluvià va néixer a Olot el 30 d'abril de 1952. Va fer els estudis al Seminari de Girona i va ser ordenat de capellà a Sant Narcís, de Girona, l'any 1978. Després va fer la llicenciatura en teologia catequètica a l'Institut Catòlic de París. Ha estat vicari de Blanes, rector de Sant Cugat, de Salt, director del *Full Parroquial* del bisbat de Girona i rector de Santa Maria, de Blanes, i actualment és rector de les parròquies de la Immaculada i del Poble Nou, de Figueres, i arxiprest de l'Alt Empordà Interior.

El pas pel Seminari

Vaig entrar als 12 anys al Seminari de Girona, l'any 1964, provinent de dos cursos a Alella, el Seminari dels Escolapis. Vaig néixer a Olot, al si d'una família nombrosa, de pagès i creient. Avui és difícil que es donin juntes aquestes tres característiques, que feien bona saó per a la florida de vocacions. La vocació no és que la tinguessin els pares, però sense la fe dels pares (i del col·legi i de la parròquia) no hi hauria hagut la meva vocació. El gruix era la fe dels pares i

dels formadors, nosaltres érem petits i candorosos, hi podíem posar poc de la nostra part...

Després, amb els anys de Seminari, vàrem anar assumint i personalitzant la vocació «heretada», podríem dir. I la vàrem fer nostra. En el meu cas, per rubricar-ho, vaig demanar de sortir-ne als 18 anys per anar a fer el curs preuniversitari a l'Institut de Girona tot fent de monitor a la Llar Infantil, per tornar a entrar-hi després d'una manera més madura.